

riets Side, saavel ved Lovens Forelæggelse som ogsaa ved de Udtalelser, som have fundet Sted, nemlig at, ligesom det Øl, der er produceret paa Landet, maa indføres i Kjøbstæderne og der sælges, saaledes maa dette ogsaa finde Sted fra Kjøbstad til Kjøbstad. Men det, som har gjort mig betænkelig ved Udkastets § 3, og som ogsaa reiser Betænklichkeiten for mig med Hensyn til det gjorte Forslag, det er, at der forekommer mig at være nogen Uklarhed i, hvad der skal forståes derved. Dersom det ikke siger Andet, end hvad Nogle mene, nemlig at Øl maa indbringes til Kjøbstæderne og der sælges under de Betingelser, hvorunder Landmanden i Almindelighed maa sælge sine Producter i Kjøbstæderne, navnlig de Producter, som ikke høre til de egentlige landlige Producter, med Hensyn til hvilke der findes særlige Bestemmelser, saa troer jeg, at det siger meget lidet, men mod en saadan Fortolkning taler det, at hele Lovbestemmelsen i saa Fald vilde være oversflødig. Dette vil endnu blive mere fremlysende, hvis man følger det ærede Udvalgs modificerede Endringsforslag; thi dette forklynder med Hensyn til Kjøbstæderne, at det, man indrømmer dem, er en Ret, som de allerede have, og da nu hele Forslaget gaaer ud paa, at Kjøbstæderne skulle staae lige med Landet, maa man ogsaa antage, at det er Noget, som Landet hidtil har havt. Ligesom der nu imidlertid ere Nogle, som ville forståe saavel Udkastets § 3 som ogsaa Endringsforslaget, og navnlig det af Udvalget modificerede, paa den Maade, at derved ikke skal hjemles Affætningsfrihed, saaledes er der Andre, som mene, at derved gives en Affætningsfrihed af den meest omfattende Art, saaledes at man maa have Lov til at føre Øl fra Landet tiltorvs i Kjøbstæderne, udraabe det paa Gaderne, salbyde det i Husene o. s. fr. Andre mene atter, at det maa beroe paa Politievrighedernes Bestemmelse paa ethvert Sted, eller at man i hvert opstaaende Tilfælde maa søge Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Men hvad denne sidste Anskuelse angaaer, saa forekommer det mig, at det vilde være meget uheldigt, om man gav Frihed til at udøve en saadan Næring, men en saa tvivlsom Frihed, at Udøvelsen dog enten kom til at afhænge af vedkommende

Politievrigheder, eller at man hvert Diebliff var udsat for, naar man vilde udøve Friheden, at blive sagsøgt, derved standset i sin Affætning og maagte omfæder tabe sin Sag. Det forekommer mig, at, skal der overhovedet her gives en Lovbestemmelse, saa maa der være Noget, som ved denne bringes paa det Rene, saaledes at den paagjældende Rettighed bliver sikkrere, end den var før, og ikke derimod meget mere uviss, end den var forhen.

Jeg skal iøvrigt gjentage, hvad jeg allerede har bemærket, at, naar man ikke i den Ret, at maatte indføre Øl fra Landet til Kjøbstæderne og der affætte, vil lægge mere, end at man har en Ret til at sælge Øl i Kjøbstæderne under de Betingelser, hvorunder Landmanden der kan sælge sine egne Producter, for hvis Affætning ingen særdeles Regel er givet, saa er der slet ikke derved sagt Noget; thi at Øl allerede efter de gjældende Lovbestemmelser maa kunne indføres fra Landet til Kjøbstæderne og der affættes, kan man ikke have nogen Grund til at tvivle om. Den ærede Ordfører har vel paaberaabt sig, at med Hensyn til Rugbrødsbagere paa Landet, hvilke ved Rescript af 28de Juli 1706 have faaet den samme Frihed, som Øbryggerne have, er det saavel ved Cancellieskrivelse som ogsaa ved Højesteretsdom blevet antaget, at de dog ikke maatte indføre Brød til Kjøbstæderne. Men jeg maa hertil anmærke, at Cancellieskrivelse af 4de Januar 1821 rigtignok har udtalt sig meget udstrakt, som om den gik ud paa, at Saadant i Almindelighed ikke var tilladt. Men den Sag, som dengang specielt var under Spørgsmaal, var, at en Mand vilde indføre Brød og falholde det paa Torvet i en Kjøbstad; der var derimod ikke Tale om den simple Indførselsfrihed overhovedet, og deraf, at der nu muligviis i hiin Cancellieskrivelse kan være brugt noget for udstrakte Udtryk, synes man derfor ikke, at kunne udelede Noget med Hensyn til Lovgivning i Almindelighed. Den anden Cancellieskrivelse, nemlig af 3die September 1846, indeholder derimod ikke det Mindste, som kunde give Anledning til at antage, at Bagerne paa Landet aldeles ikke skulde maatte indføre deres Brød til Kjøbstæderne. Der tales her om, at ind-